

[Alfred Jensen.]

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen har kritiseret regeringen, fordi ledigheden blandt arbejdsmændene var større, end da den tidligere regering sad. Det leder tanken hen på, at samfundet og lovgivningsmagten ikke kan siges at være helt sagesløse her; de har også deres ansvar for den store arbejdsløshed. Netop derfor må det være samfundet, der betaler de omkostninger, der fremkommer ved den forøgede arbejdsløshed, i form af større tilskud til kasserne. Jeg tror ikke, der er nogen vej uden om dette. Selvfølgelig kan man sætte ind med beskæftigelsesforanstaltninger, søge at skaffe mere arbejde frem, det har jeg og mit parti talt for gennem år, og det er klart, at der kan gøres mere og bør gøres mere på dette felt. Men når man ikke fra samfundets side vil indrette forholdene sådan, at arbejdsløsheden afskaffes, kan man ikke overlade til arbejderne selv at bære så store byrder ved arbejdsløsheden, som de har båret i de år, der er gået; det må være samfundet, der betaler omkostningerne her-ved.

Jeg har tidligere været inde på alle de problemer, der opstår i forbindelse med forsorgen for de arbejdsløse; det ærede medlem hr. Ravn har også omtalt dem, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind på dem ved denne lejlighed, blot fastslå, at man ikke skal tro, at den hjælp, der ydes de arbejdsløse, er tilfredsstillende, for det er den ikke. Der er skavanker i arbejdsløshedsloven, som vi tidligere har påtalt, og som man også fra det socialdemokratiske partis side har udtalt ønske om at få afhjulpet; der er bl. a. spørgsmålet om brændselshjælp og huslejhjælp til ikke-forsørgere med under 15 års medlemskab. Men dertil kommer, at de beløb, som ydes, satserne for dagpenge, børnetillæg, huslejhjælp og brændselshjælp, ikke er tilstrækkelige; der må gennemføres ændringer af disse satser. I fjor vinter var man klar over, at der måtte gives en ekstra portion brændselshjælp til de arbejdsløse. Hvordan vinteren vil arte sig i år, kan jeg ikke vide, men jeg ved, at priserne er fuldt så høje, som de var i fjor; med de prisstigninger, der er sat ind, vil det være rimeligt, at der gives en ekstra brændselshjælp i lighed med den, der blev

givet i fjor; det problem må man også tage op.

De spørgsmål vedrørende arbejdsløhedskassernes økonomi, som vi her står over for, klares ikke ved, at man går ud fra den ledighed, vi havde i fjor, og de udgifter, vi dengang havde til de arbejdsløse. Kravene om en bedre behandling af de arbejdsløse vil blive ført frem på en sådan måde, at der må tages hensyn til dem. Jeg vil derfor opfordre det udvalg, som skal behandle denne sag, til at gøre sig klart, at der må mere vidtrækkende foranstaltninger til, hvis Arbejdsmændenes Arbejdsløhedskasse skal komme igennem vintermånederne, og at man også må se på de øvrige spørgsmål, jeg her har nævnt.

Den kommunistiske gruppe vil naturligvis stemme for et lovforslag som dette. Vi vil medvirke til, at Arbejdsmændenes Arbejdsløhedskasse får den lempelse af kårerne, som her er foreslået, men vi mener ikke, man kan blive stående derved, og vi ønsker i det omfang, det er muligt for os, at stille ændringsforslag til det lovforslag, der her er til behandling, i overensstemmelse med, hvad jeg har nævnt i disse bemærkninger vedrørende lovforslaget.

J. M. Pedersen: Når jeg på mit partis vegne vil give tilsagn om, at mit parti vil støtte det foreliggende lovforslag, er det ikke, fordi vi ikke gerne havde set en anden løsning. Problemet er imidlertid akut; jeg synes, vi må have løst det nu, og vi går med til denne løsning, fordi det udtrykkeligt er lovet, at det her drejer sig om en engangsdispensation, og at man så tager problemet op til fortsat drøftelse i arbejdsløhedsforsikringskommissionen.

Jeg synes nu nok, der havde været mulighed for at få løst problemet på et lidt tidligere tidspunkt. At det trænger til en løsning, skal jeg ikke spilde det høje tings tid med at påvise; jeg synes, at den redegørelse, det ærede medlem hr. Ravn gav her med hensyn til den store arbejdsløhedsprocent inden for arbejdsmændenes fagområde, taler tilstrækkeligt derom ligesom den stadige flugt fra land til by. Vi er alle sammen klar over, at det er arbejdsmændenes afdelinger, de fleste tilslutter sig, når de kommer ind til byen; disse afdelingers arbejds-